

szegében a fizetés időpontjában, még pedig az adózási időszak leteltével éppen úgy befizetni tartozott, mintha a fizetés készpénzben teljesítettettné volna és pedig annyival is inkább, mert ezek a váltók a királyi pénzügyigazgatóság hivatalos jelentése szerint nem is külföldi pénznemről, és nevezetesen svájci frankról szólnak, hanem magyar koronáról vannak kiállítva és így panaszosnak az a védekezése, hogy ő a váltókat a leszámítás napján jegyzett zürichi árfolyamon és svájci frankra átszámítva számíttatja le és hogy ennél fogva a kamat és költség levonásával járó összeg csak akkor vételezhető be a pénztárkönyvbe, mikor az a részvénytársaság javára már befolyt, helyt nem álló és valóság esetén mulasztása melegségül nem szolgálhat,

s mert ennél fogva az a körülmény, hogy az 1923. évi szeptember havában a vevő felek által beküldött 29,845.481 korona értékű váltókból reeskomptáló pénzintézetek kamat és költségre 3,338.000 koronát vontak le és hogy az ennek levonásával járó 26,462 481 korona csak 1923. évi október havában folyt be és az után az adó akkor lerovatott, panaszos 1923. évi július hó 1-étől szeptember hó 30-áig terjedő adózási időszak tekintetében fennállott adólerovási kötelezettségén mit sem változtat,

s mert ezek szerint helyesen vonatott ezen adózási időszak adóköteles bevételei közé a váltók alapján teljesített 29,845.481 korona bevétel is, panaszos tehát ennek az összegnek az adóalapból való levonását jogosan és törvényes alapon nem kérheti.

Állandó házádómentesség a munkáslakásokat nem illeti meg. Közigazgatási bíróság 5.323/1925. sz. Panaszos vállalat azon az alapon kéri a munkásházak után kivetett adók törlését, hogy az 1922. XXII. t.-c. 3. §-a szerint a külön törvényekkel adott állandó házádómentességek érintetlenül maradnak és hivatkozik a 1870: LI. t.-c. 2. §-ára, valamint az 1907: III. t.-c. 3. §-ára s ezek alapján kéri 4.000 aranykorona házádó törlését. A bíróság a kérelmet teljesíthetőnek nem találta. 1870: LI. t.-c. — tekintve attól, hogy az nem is tartozik az 1922. évi XXII. t.-c. 3. §-ában említett külön törvények közé, mert a házádóról szóló 1868: XXII. t.-c. módosításáról intézkedik — az 1909: VI. t.-c. 68. §-a szerint hatályon kívül helyeztetett. Ennek alapján tehát 1925. évben házádómentességet igényelni már nem lehet. Az 1907: III. t.-c. 3. §-a alapján sem adhatott helyet a bíróság a vállalat panaszának, mert az első bekezdésében az állandó házádómentességre vonatkozó rendelkezés a fent hivatkozott 1870: LI. t.-c. 2. §-ának a módosítása, ez a rendelkezés tehát a fentebb előadottak szerinti hatályát veszítette, a második bekezdésben pedig új építmények ideiglenes házádómentességéről rendelkezik, amelynek engedélyezése a kereskedelmi miniszterrel egyetértőleg a pénzügyminiszter hatáskörébe tartozik. Ezen az alapon tehát panaszos vállalatot az adómentesség csak abban az esetben illetné meg, ha az kifejezetten elnyerte volna és ebben az esetben is csak arra az időtartamra, amelyre az állam kedvezményekben részesítettettné volna. Miután a szóbanforgó munkáslakásokat sem az 1922: XXII. t.-c. 2. §-a alapján állandó házádómentesség nem illeti meg, sem pedig a 3. §-ban említett olyan külön törvény nincsen, amelynek alapján azok nem esnének házádó alá, panaszos vállalat a kivetett házádótörlését jogosan nem igényelheti.